

myndighederne, men efter ægteskabsudvalgets opfattelse bør sager af denne karakter ikke indgå blandt retsplejelovens ægteskabs-sager.

Rådet kan tiltræde, at en sag mod f. eks. skattemyndighederne ikke bør behandles som ægteskabssag, idet der ikke ved behandlingen af sager af denne karakter er behov for de særlige regler om ægteskabssager. Efter rådets opfattelse bør derimod et anerkendelsessøgsmål *mellem ægtefællerne* behandles som en ægteskabssag. En sådan sag kan f. eks. tænkes rejst af hensyn til udøvelse af forældremyndighed eller samkvemsret eller af hensyn til ændring af lejekontrakt. Sager af denne art adskiller sig ikke væsentligt fra de øvrige ægteskabssager, og der er ved behandlingen af sagerne behov for de særlige regler om ægteskabssager, f. eks. bestemmelserne i udkastets § 449, § 450, stk. 1, og § 451 a.

Det foreslås derfor, at sager mellem ægtefæller til erhvervelse af dom for, at separation består eller er bortfaldet, skal være ægteskabssager.

ad nr. 3.

Efter den gældende bestemmelse i § 448 er sager til erhvervelse af dom for, at et ægteskab består eller ikke består, ægteskabssager. Ifølge § 448 a kan sagen kun anlægges af den, der påstår at være eller ikke være ægtefælle.

De gældende regler fastslår således dels, at sager til erhvervelse af dom for, at et ægteskab består eller ikke består, kun kan anlægges af den, der påstår at være eller ikke være ægtefælle, dels at sådanne sager — i det omfang de herefter kan anlægges — behandles som ægteskabssager.

Efter rådets opfattelse bør der ikke i retsplejeloven tages stilling til, hvem der er berettiget til at anlægge anerkendelsessøgsmål i disse tilfælde. Der kan formentlig, f. eks. i skiftesager, forekomme tilfælde, hvor tredjemand har en anerkendelsesværdig interesse i at rejse et sådant søgsmål. Spørgsmålet om, hvorvidt tredjemand kan anlægge anerkendelsessøgsmål, bør derfor holdes åbent og overlades til retsmyndigheden. Udkastet indeholder derfor ingen bestemmelse om, hvem der er søgsmålsberettiget.

Spørgsmålet om, hvorvidt sagerne skal behandles som ægteskabssager, bør afgøres på tilsvarende måde; som spørgsmålet om, hvorvidt sager om en separations beståen eller bortfald skal behandles som ægteskabssager. Føres sagen mellem personer, der påstår at være eller ikke være ægtefæller, bør sagen derfor behandles som ægteskabssag. Anlægges sagen af eller mod tredjemand, bør sagen ikke være ægteskabssag.

Bestemmelsen i udkastet går derfor ud på, at sager til erhvervelse af dom for, at *parterne* er eller ikke er ægtefæller, er ægteskabssager.

ad nr. 4.

Ifølge § 448, stk. 2, i ægteskabsudvalgets udkast skal sager om ændring af vilkår i medfør af §§ 51, 55, 56 og 60 i udkast til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning være ægteskabssager.

Rådet kan tiltræde dette forslag, men mener dog, at man bør gå videre, således at også sager om anfægtelse af vilkår ud fra andre retsgrundsætninger behandles som ægteskabssager. I modsat fald vil retsstillingen blive den, at dersom der samtidig rejses spørgsmål om ændring af et vilkår i medfør af lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og om anfægtelse af vilkåret i medfør af almindelige retsgrundsætninger, skal disse spørgsmål behandles i to særskilte sager, da samme procesart ikke er anvendelig, jfr. § 249. Som eksempel kan nævnes, at der samtidig rejses spørgsmål om ændring af et aftalt vilkår i medfør af § 60 og om anfægtelse af vilkåret på grund af svig. En sådan opdeling vil imidlertid være uheldig.

Det foreslås derfor, at sager om ændring eller anfægtelse af vilkår være sig i medfør af lov om ægteskabs indgåelse og opløsning eller i medfør af andre retsgrundsætninger, skal være ægteskabssager.

Heller ikke for så vidt angår sager af denne karakter finder rådet, at der er grund til i retsplejeloven at optage bestemmelse om, hvem der er søgsmålsberettiget. Det bemærkes herved, at den af ægteskabsudvalget foreslåede tilføjelse til § 448 a, hvorefter sag kun kan anlægges af „den, der søger dom til ændring af vilkår . . .“ ikke indeholder nogen begrænsning af kredsen af søgsmålsberettigede.